

zijn op weg **naar** de eeuwigheid. Laat ons dan zien op

1. **Den** tijd, die bepaald wordt.
2. De daad, die gemeld wordt.
3. De vrucht, die ervaren wordt.

H i e r o m zal U een ieder heilige **aanbidden in vindens-**tijd. ' Dat h i e r o m beteekent de reden, de oorzaak ; n.l. zooals nu de genade en de barmhartigheid van den Heere geschonken was aan David, waardoor hij tot een zoeken en vinden van Hem kwam, **zoo** zal dat met allen van des **Heeren** volk wezen, die dien zegen ontvangen van den Heere en de gerechtigheid van den God Jakobs, dat is het geslacht dergenen, die naar Hem vragen, die uw **aange-**zicht zoeken, dat is Jakob. **Sela.** Ps. 24 : 5 en 6.

H i e r o m, waarinede David **niet** alleen **als** voor allen dezelfde reden en oorzaak aantoont, maar ook **zichzelf** in eigen persoon voor anderen, wien het om den Heere **te** doen is, voorstelt tot bemoediging en hope. **Zooals** hij ook uitspreekt in Ps. 51.

Dan zal ik **elk**, die 't heilspoor bijster is,
Vrijmoedig al uw rechte wegen **leeren**
De zondaar zal zich dan tot U bekeeren,
En scheppen moed uit mijn behoudenis.

David was in groote en zware zonden **geval**len en had zich **Gods** toorn en gramschap dubbel waardig gemaakt, maar de Heere had hem niet naar het rechtvaardig oordeel verworpen, doch had **hem** genade tot berouw en bekeering geschonken, en ook genade tot vergeving van zonde. En met dat woord h i e r o m stelt hij nu **zichzelf** tot een voorbeeld van anderen, evenals Paulus doet, die zichzeiven **den** voornaamsten kent en erkent van **alle** zondaren, voor wie Jezus Christus in de wereld was gekomen, om hen zalig te maken. Daarom, zegt hij, 'is mij barmhartigheid geschiedt, opdat Jezus Christus in mij, die de voornaamste **ben**, al zijn lankmoedigheid **zou betoonen**, tot een voorbeeld dergenen, die in hem **gelooven** zullen ten eeuwigen leven. **1 Tim. 1: 15-16.**

Dat h i e r o m is dus hier geplaatst, om op hem te zien **als** een voorbeeld en door hem op den Heere, om daardoor bemoedigd te worden, om den Heere te zoeken

en **daarmede** te volharden. Immers, de Heere zal zich gewis van **zulken** laten vinden, **zooals** dat ook met hem gebeurd was. **'s Heeren** belofte zal niet veilen : Ik heb tot het zaad Jakobs nooit gezegd : zoekt Mij tevergeefs.

Hierom, of hiernaar, naar dit voorbeeld, en op dezelfde wijze, door een en denzelfden Geest, als mij daartoe geschonken is, **zoo** ook zullen alle heiligen daartoe komen, wil David zeggen. Op dezelfde wijze en in **denzelfden** weg, van een niet langer kunnen voortgaan op het pad der zonde, omdat, de Heere er een einde aan maakt, waar anders geen stilstaan en geen wederkeeren zou gevonden worden. Op dezelfde wijze zullen ze door genade tot berouw en boetvaardigheid en zoeken naar Hem gebracht worden. En een vindenstijd zal er ook voor **deze** allen komen, immers de Heere is goed de ziel dergenen, die Hem zoekt.

Het harte **dergenen**, die den Heere zoeken, verblijde zich dan, want ook voor zulke zoekers geldt het woord van den dichter :

Blijdschap komt na **veel** smarten
Allen oprechten harten.

Het voorbeeld zien ze ook weer in de gestalte van **David**, een stof tot blijdschap dan voor alle ware zoekers van den Heere in alle omstandigheden, waardoor hun weer eens te **gelooven** mocht gegeven worden, dat zij nog eens den Heere zullen vinden.

De Heere heeft toch nog nimmer verlaten **degenen**, die Hem **zoeken**. Ps. 9 : 11.

Zoeken gaat voor vinden, M. H. En zal nu de **mensch** van **nature** er toekomen, naar den Heere te zoeken ? O neen, dat wordt ons wel anders verzekerd door den Heere zelf. Immers, Hij heeft uit den hemel **nedergezien** op de **menschenkinderen** of er ook iemand was, die zich als verstandig openbaarde, en naar Hem zocht, maar daar was er niet één. Daar is niemand, die God zoekt. Rom. 3 : 11.

Neen gel toeh., niemand kan en wil en zal van **nature** naar God' zoeken of vragen. Immers blindheid, vijandschap en afkeerigheid van God zijn de reden daarvan. Wij zeggen tot **Hem**: Wijk van ons, aan de kennis uwer wegen hebben wij **geenen** lust.

Vindenstijd wordt wel vertaald door **t r e f f e n s t i j d**

en dan wordt er gedacht aan een tijd van rampen en straffen die ons treffen.

Maar al verkeert een zondaar onder rampen en straffen, dat zal op zichzelf hem niet naar God doen zoeken; integendeel, men' wordt er vaak onder verhard. Neen, om den Heere te gaan zoeken, moet de zondaar door God zoekende gemaakt worden, dan moet de Heere met zijn scherpe pijlen de vijandige zondaarsharten treffen. Dan en daardoor alleen, doet de Heere dezulken onder Hem vallen.

Die tijd wordt niet door den zondaar zelf bepaald, neen, de Heere alleen begint en maakt hen begeerig. Hoort maar zijn getuigenis in Jesaja 65 :1: „Ik ben gevonden van hen, die naar Mij niet vraagden, Ik ben gevonden van degenen, die Mij niet zochten”.

En wie zijn zij dan, die den Heere zullen zoeken en voor wie er een vindentijd komen zal? Dat zijn zij, die de Heere heeft opgenomen in het voornemen van zijn eeuwige liefde, de van Hem verordineerden tot aanneming tot kinderen, te voren verordineerd naar het voornemen desgenen, die alles werkt naar den raad zijns willens. Alle diegenen komt de Heere zelf te zoeken en allen, die Hij zoekt, vindt Hij ook in zijn eigen voornemen, wat Hij daarmee uitvoert. En in dat voornemen ligt opgesloten de tijd door Hem bepaald, alsmede de weg en de wijze, waarop de Heere dat volk zoekt. Zoals ook gezegd wordt in Pred. 3 :1, dat alles een systemen tijd heeft en alle voornemen onder den hemel heeft zijn tijd.

Het zijn dus de van alle eeuwigheid daartoe uitverkorenen, zoals de Heere zegt: Gij hebt mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren, en Ik heb u gesteld, dat gij zoudt heengaan en vrucht dragen. Joh. 15 : 16.

Het zijn de gegevenen van den Vader aan den Zoon. Voor hen is Hij Borg geworden, voor hen heeft Hij de menschelijke natuur aangenomen, voor hen is alles voldaan door Hem, door wien het welbehagen Gods is geopenbaard, dat door Zijne hand gelukkiglijk zal voortgaan. Daarom is er ook voor hen een tijd van de openbaring van Gods welbehagen, zoals gezegd wordt in Jes. 49 :8, In den tijd des welbehagens heb ik u verhoord.

In den Heere zijn gedachten des vredes over dezulken

en daarom maakt de Heere ze zoekende naar Hem. Ik weet de gedachten, die Ik over u denke, zegt de Heere bij Jer. 29 :11—13, gedachten des vrèdes en niet des kwaads, dat Ik u geve het einde en de verwachting. Dan zult gij Mij aanroepen en henengaan en tot Mij bidden, en Ik zal naar **u hooren**. En gij zult Mij zoeken en Mij vinden, als gij naar Mij zult zoeken met uw gansche hart.

Een vindenstijd komt er voor dat volk, als God hen zoekt en vindt. Dat is het heden des **tijds** waarin men leeft, waarin dan ook de roepstem des **Heeren** tot bekeering tot ons komt : Zoekt den Heere, terwijl Hij te vinden is.

De tijd, dat God zijn volk zocht, is de welaangename tijd, de dag der Zaligheid ; het is de genadetijd, die God nog geeft, terwijl Hij de welverdiende straffen uitstelt. Maar in dien tijd zal de zondaar dan ook begenadigd moeten worden en genade moeten ontvangen, om naar den Heere te zoeken. Dan ! ja eerst dan ! Dan alleen en daardoor, zult gij Mij zoeken en vinden, zegt de Heere in Jer. 29 : 13. Die vindenstijd is dan, wanneer de Heere den zondaar nog tijd geeft om zich te bekeeren, wanneer Hij hun zijn genade en barmhartigheid nog aanbiedt.

Het wordt óók gezegd te zijn de bekwame tijd. Niet of er bij den zondaar bekwaamheid te vinden is, o neen. Niemand is zonder **genade** bekwaam om den Heere te zoeken. Maar de bekwame tijd is het, omdat de Heere daartoe **bekwaam** maakt.

Zoo is er dan een vindenstijd voor den Heere, dat Hij den zondaar zoekt 'en vindt. En hoe vindt God hem ? Op de knieën, biddende en zoekende naar Hem ? Neen, mijne vrienden, juist het tegendeel worden wij gewaar, als wij slechts letten op enkele voorbeelden uit des Heeren Woord.

Hoe vond God Adam en Eva, toen Hij met zoekende liefde en roepende genade tot hen kwam?

Toen verbergde zich Adam en zijn vrouw, voor het aangezicht des **Heeren Gods** in het midden van den Hof, En de Heere riep hem, zeggende : Waar zijt gij ? **Zoo** lezen wij in Gen. 3 : 8-9. Hoe vond God Abraham, toen Hij hem zocht en riep ? Als een afgodendienaar, van Hem vervreemd. Hoe vond de Heere Jakob, als Hij hem verscheen te Luz ? Vluchtende als een leugenaar en bedrieger. Hoe was het

met **Manasse** gesteld, toen de Heere hem liet grijpen onder de doornen en toen Hij hem zocht en vond daar in Babels kerker, waar **Hij** hem vernederde en benauwde, en hem tot God roepende maakte ? „Hij deed, staat er, wat kwaad was in de **oogen des Heeren**, naar de gruwelen der heidenen”.

Hoe vond God **Paulus** op den weg naar Damaskus? Hij was blazende dreiging en moord tegen de **dicipelen**, en een vervolger van den Heere Jezus. Hoe vond God de Corinthiërs, waarvan Hij **zeide**: Ik heb veel volk in deze stad ? Als afgodendienaars, **overspelers**, dronkaards, dieven enz. En hoe vond God Maria Magdalene ? In de macht van zeven duivelen. Meer voorbeelden zal ik niet noemen, genoeg bewijzen, mijne hoorders, dat van zichzelf bij den zondaar geen zoeken gevonden wordt, en dat God **den** zondaar niet zoekende naar **Hem** vindt. Och, **volk des Heeren**, hoe en waar vond de Heere ons? Waren wij zoekende naar Hem ? Immers, gij zult het allen met mij moeten getuigen : Hij vond ons in de gevangenis, als gebonden aan de ketenen der zonde en des duivels, liggende onder het veelvoudig yonnis des doods en **zoo** kwam Hij **ons** zoeken en bezoeken tot verlossing.

Zoo vindt de Heere al zijn volk, dood in de zonde en misdaden, vervreemd van God, levende zonder God en Christus, maar levende in vijandschap tegen Hem.

En **zoo** komt de Heere in vindenstijd tot hen. Hij vindt hen dood en maakt hen levend, blind en Hij opent hunne **oogen**.

Hij vindt dat volk vervreemd van zichzelf en van hun toestand en Hij maakt hen met **zichzelf** bekend : Hij leert hun hunne zonden kennen en Hij bekeert ze tot Hem.

Dan is het vindenstijd.

Dan komt de Heere hun een nieuw leven schenken, waardoor er een zoeken “naar den Heere komt. En door **dat** geestelijk leven of wel **daarmede** komen er ook geestelijke zintuigen, zooals die van gevoel, van gezicht en van gehoor.

Dat volk gevoelt zich **zelf**, midden in den dood te liggen, geheel onbekwaam tot eenig geestelijk **goed**, maar geneigd tot **alle** kwaad.

Er komt een gevoel, dat ziel en lichaam vol **God-ont-**eerende begeerlijkheden zitten. Daardoor krijgt die ontdekte

mensch een haat en walging van **zichzelve**n. Hij gevoelt tevens nieuwe begeerten en behoeften aan den Heere en aan **zijn** woord, en als een nieuw' geboren kindeke is hij zeer begeerig naar de redelijke onvervalschte melk, opdat hij door dezelve mag opwassen.

Een gezicht komt er dan, dat hij met een rechtvaardig God te doen heeft, en dat God naar heilig recht hem, **zoo** blijvende, moet straffen.,

Hij ziet met **verfoeiing** terug op zijn afgelegd leven ; hij verwondert zich, dat God hem tot dusverre heeft kunnen **gedoogen** en dat Hij hem nog gedoogd. Hij ziet nu de nietigheden van de wereld ; hij ziet ook het gevaar, waarin hij **leeft**, en dat, als God hem geen genade bewijst, hij voor eeuwig verloren is. O, hij ziet het gevaar: ook voor anderen en hij zou hen **zoo** gaarne waarschuwen, maar och, er is **zoo** veel, **dat** hem den mond sluit.

Maar dat geestelijk leven brengt ook het gehoor mede. Hij hoort nu met een geestelijk gehoor de stem des **Heeren**, evenals Lydia, die acht nam op hetgeen haar van Paulus gesproken werd. 200 neemt Hij ook **acht**, of daar niet een woord des **Heeren** voor hem is, als hij in stille eenzaamheid dat dierbaar getuigenis onderzoekt, of als Hij onder de openlijke middelen der genade mag verkeerem. Met verwondering is dan zijn ziel vervuld, als hij **zoo** zijn toestand en gestalte eens hoort verklaren. Reeds de vloeken der Wet hoorende, keurt hij die goed ; en hoort hij van de genade **Gods** in Christus voor zondaren, dan zegt hij : Ach, Heere, kon ik dat voor mijzelve eens aannemen en vasthouden. Ziet, dat leert hij kennen in vindenstijd.

Dan, als de Heere hem vindt, kan hij ook niet meer voort in de zonde en kan hij ook niet meer. over de zonde heen als David hier. De Heere maakt daar een einde aan ; gewetenswroeging en innerlijke beschuldigingen komen dan. Lang zweeg hij, wegens zijn naam en positie ; alles zou in opspraak komen, **zoo** redeneerde hij, en daarom zocht hij **zoo** lang hij kon zijn zonde te verbergen. Totdat ook hierover van **Gods** zijde de vindenstijd aanbrak, en hij het moest ervaren, wat David tot spreken bracht, toen de profeet **Nathan** tot hem kwam en **sprak** : Gij zijt die man !

David moest vallen, belijdende zijn zonde en **schuld**, zoodat hij *moest “uitroepen : Ik heb gezondigd tegen den Heere. Toen was het **voor** hem de vindenstijd, die hem bracht tot een hartgrondige aanbedding, wat wij bezien in **ons 2de** punt, als wij letten :

Op de daad die gemeld wordt.

God had **David** gevonden en ‘nu had ook David den Heere gevonden. Nu komt er verandering, **inplaats van** bedekken komt er openleggen. Hij had nu **zichzelf** gevonden en wel als een afschuwelijk zondaar, die lang zijn zonde had zoeken te verbergen, doch die daarin niet **voorspoedig** was, naar het woord der Schrift in Spreuken 28 : 13. Die zijn overtreding bedekt, zal **niet** voorspoedig zijn.

David heeft God weergevonden, maar als een heilig Rechter. Lichtte vroeger zijn aangezicht over hem in gunst, nu ziet hij Hem als den Rechtvaardige, die toornen **zal** over zijn bedreven kwaad en die hem naar recht kan verwerpen. Nu moet hij getuigen :

’k Erken mijn schuld, die U tot straf bewoog,

Uw doen is rein, **Uw** vonnis gansch rechtvaardig.

Nu, in vindenstijd, moet hij uitroepen : **Gena**, o God, **gena!** Het is de eerste toon zijner aanbedding : **Zijt** mij genadig, o, God! naar uw goedertierenheid; delg mijn overtreding **uit** naar de grootheid uwer barmhartigheid, **wasch** mij wel van mijne ongerechtigheid en teinig mij van mijne zonde.

En zulk een tijd leerdet gij immers ook kennen, kind van God, dat niet alleen God u aanklaagde en schuldig stelde, maar dat gij ook uzelf moest erkennen **een** afschuwelijk zondaar te zijn. Een tijd, dat gij zelf het recht God moest **billijken** tot uwe verdoemenis, dat gij zoo een hellevaart hier **op** aarde leerdet kennen en de Heere met u een afgesneden zaak op de aarde deed.

Dat aanbidden, al is het slechts belijden van zware schuld, die uitgieting der ziel voor het aangezicht des **Heeren**, is beter dan het zwijgen van te voren. Die aanbedding met een gebrokenheid des **harten** is beter dan zichzelf overeind te houden. Het hart krijgt lucht, wanneer het zich voor den Heere kan uitstorten, ‘t geen de Heere ook zelve wil en waartoe hij de ziele bewerkt.

Maar de aanbidding in vindenstijd laat ook nog andere klanken **hooren** dan die van schuldbelijdenis. De ziel ontvangt nu vergeving naar genade en **barmhartigheid** en smacht om reiniging en herschepping. De' bede is : **wasch** mij; doe mij vreugde en blijdschap **hooren**; geef mij weder de vreugde **uws** heils en uw vrijmoedige geest **ondersteune** mij.

Zoo is **aanbidding** in vindenstijd een schuldbelijden, een geloovig erkennen, maar ook tevens een omhelzen van **Gods** genade en ontferming.

In den ouden dag gaf de Heere daartoe vrijmoedigheid, door te doen zien op de schaduwen der offeranden en -profetie, die heenwezen op Christus, het **eenige** slachtoffer. Daarom zegt de Heere, daarop ziende : Om uwe offeranden zal ik u niet straffen, want uwe brandofferen zijn steeds voor mij Ps. 50 : 8.

En in de Nieuw-Testamentische bedeeling is die aanbidding een pleiten, een **smeeken** op Christus verdienste, een **hijgen**, een verlangen, een grijpen naar **Gods** genade om de aangebrachte gerechtigheid van den Zone **Gods**. En dan komt de Heere zich ook wel eens als een hoorend God te openbaren, zooals Hij ook aan David door den profeet Nathan liet betuigen: De Heere heeft ook uwe zonden weggenomen.

Dan werkt de Heere door zijnen Heiligen Geest een vrede in het harte en mag de ziel wel eens vervuld worden **met** liefde en lof, aanbidding en dankzegging, zoodat zij uitroept : Wat zal ik den Heere vergelden voor al zijne weldaden.

Neen, David kon niet ophouden met aanbidden, zoolang hij niet mocht ondervinden, dat het zoete van **Gods** vertroosting en zijn hart vervulde. En met David ziet daar al des **Heeren** volk naar uit. En als het dan **zoo** eens wezen mag, dan worden de beginselen van het hemelleven hier op aarde ondervonden. Dan kan dat volk getuigen : Gij hebt vreugde in mijn hart gegeven, meer dan ter tijd, als der goddeloozen koorn en most vermenigvuldigd zijn.

David heeft tot die aanbidding geen woorden kunnen vinden, om dat mede te kunnen doen naar keuze en verlangen der' ziel. Maar de Heere ziet op het harte ; Hij ziet,

wat Hij **er** zelf kwam in te werken en dat is oprechtheid voor den Heere. En dan, waar men verootmoedigd en biddende **mijn** aangezicht zoekt, zal Ik **u** verhooren, spreekt de Heere in **2 Kron. 7:14**.

Als een zondaar in vindenstijd zijn zonde en zichzelf vindt, evenals de Verloren Zoon, die tot zichzelf gekomen zijnde, zichzelf vond.

Als zulk eene zich leert kennen als een verlorene, als een dood- en doemschuldigen zondaar. Als hij den Heere vindt, met **wien** hij te doen krijgt, dan komt er een **aan-**bidden met **wenen** en **smeeken**. En dan is het zulk **eenen** met David te doen om vergeving **van** al zijn zonden, die als een zwaren last op de ziel drukken. Hij zucht : Och Heere, delg uit mijn schuld, vergeef mijn overtreden ! **Wel** beproeft hij ook zichzelf te handhaven, de zonde tegen te gaan, te bestrijden en eenige deugden te beoefenen. Maar neen, de zonden breken uit, het **geweten** veroordeelt en het hart komt niet tot rust en vrede. En hij leert zichzelf **machteloos** kennen en gevoelen, om iets tot **behoudenis** te **kunnen** bijbrengen. Hij kan voornemens opzoeken en plannen **vormen**, maar tot uitvoeren kan hij niet komen. Hij gevoelt zich dan onbekwaam tot eenig geestelijk goed en hij moet bekennen, dat de Heere hem tot alles bewerken moet. Het doet hem wederom in aanbidding **smeeken** om genade en vergeving, **zoals** David : Zie mijn berouw, hoor, hoe een **boet'ling** pleit.

Dat aanbeddende zoeken van den Heere om genade en vergeving geschiedt onder afwisselende **zielsgestalten**. **Dan** eens meer met ernst, dan weer met **vreeze** wegens zijn **gerustheid**. Dan weer is hij **zoo** ongevoelig en ervaart hij zulk een hard harte te hebben, dat hij vreest, nog **overge-**geven te zullen worden aan algeheele **verharding**. **Dan** weer **is** het, of hij door een macht van allerlei gruwelen wordt aangegrepen, zoodat de ziel bevreesd is, daarin nog om te zullen komen. Maar dan wordt er ook weer eens gekend een **smeeken** en een kermen, **zoals** van de aanvankelijk ontkomenen gezegd wordt, dat zij zijn als duiven **der** dalen, kermende een ieder om zijn ongerechtigheid. **Ez. 7:16**. Dan weer kan zulk een aangevallen worden, dat hij onvergeeflijke zonden gedaan heeft en dat er daarom

voor **hem** geen **genade** en **vergeving** meet is. **Het** gebeurt, dat hij aan **zijn besten vriend** of vriendin zijn toestand niet durft en **niet kan** verklaren. En dan is er wel weer een aanbedding tot den Heere ; **dan** is het: Zeg Gij tot mijn ziel, — Ik ben uw heil.'

Zulk een zoekende, **zulk** een aanbeddende in den **vindenstijd**, valt **zichzelven zoo tegen**. En hij heeft **het zoo noodig**, dat de Heere hem weer eens laat zien, dat zijn gunst en zaligheid niet van dien bidder afhangt, maar alleen in den **weg** van vrije genade verkregen wordt. Die weg wordt hem dan **zoo** dierbaar, dat hij met **zijn smeeken** zich weer eens **zoo hartelijk** -mag henen wenden naar God om genade.

Zulk een zoeker kan wel eens **wat al** tevreden met zichzelf worden, tevreden met zijn werkzaamheden en **toestanden**. En daarom vallen die dan ongedacht soms eens weg, **zoodat** hij weer begint te zien, dat hij den Heere zelf **moet** hebben. Dan is er zulk een aanbiddelijk uitzien en verlangen, dat de Heere zichzelf eens mocht believen te **openbaren** en tot hem kwam zeggen : Ik ben uw God. Hij verlangt dan **zoo** naar zulk een vindenstijd, **om** met Hiskia te kunnen getuigen : Gij hebt **al** mijn zonde achter uwen rug geworpen.

Dan is het zulk **eenen** met David ook te **doen** om vrede met God, ziende, dat zijn zonde eene **scheiding** maken met God. De zonden moeten **weggenomen** worden, om een vrijen toegang tot God te bekomen.

En nu in den vindenstijd krijgt hij door geesteslicht te zien in het Evangelie, dat er slechts één weg is, dat God weer met zondaars verzoend wordt, en wel door den **zoendood** en de gerechtigheid van Christus, die de eenige weg is van toegang tot God, **zooals** Hij zelf getuigenis geeft : Niemand komt tot den Vader, dan door Mij !

Nu -wordt hij zeer begeerig naar Christus den Verlosser der ziel, om door Hem tot vrede met God te komen En naarmate hij dan met den Heere Jezus Christus bekend wordt, **naar** die mate komt er ook geloof in Hem en hope **op** Hem. Om Hem is het de ziele te doen, geen andere begeerte is er dan, als om dien Christus te mogen omhelzen en door **Hem** met God verzoend te zijn.

Is het hem **om** vrede met God te doen, dien wordt **hij** dan ook in vindenstijd van God in Christus deelachtig. Hij wordt met God bevredigd en de ziel komt tot **die rust**, waartoe de Heere Jezus noodigt, als Hij zegt : **Komt herwaarts tot Mij**, allen die vermoeid en belast **zijt, en Ik zal u ruste geven.** Matth. 11 : 28.

Dan is het verder den aanbidder in vindenstijd ook te doen om sterkte en kracht, wegens gevoel van zwakheid en onvermogen. Tot niets gevoelt hij zich van **zichzelf** bekwaam en hij leert, na ontvangene genade, hoe langer **hoe** meer door ondervinding de waarheid van het Woord des **Heeren** kennen : Zonder Mij kunt gij niets doen. En waartoe begeert hij **zoo** des **Heeren** kracht en sterkte? Om daardoor te kunnen verlaten **zonde** en wereld, en om daardoor te kunnen leven. **en** wandelen naar des **Heeren** geboden. Hij begeert kracht en sterkte, om zelfverloochening te mogen beoefenen en om met zin en wil en lust zich te onderwerpen aan den Heere, en om Hem te kunnen dienen, zooals dat nu zijn lust en keuze geworden is. En ook dat **wil de Heere** in vindenstijd schenken.

Zoo bezagen wij dan de daad, die gemeld wordt, **en** dat was een zoeken, een aanbidden en een vinden van wat er gezocht werd.

Nu zullen we in de 3de plaats stilstaan bij de vrucht, die ervaren wordt.

Maar zingen we. vooraf

PSALM 101 :1.

Hierom zal een ieder heilige u aanbidden in **vindens**tijd. Dat **h i e r o m**, zegt dat niet dat de gezegende vrucht, die David ontvangt, ook het deel van anderen worden zal ?

Ja, zooals de Heere het hier aan David bewezen heeft, **zoo** zal hij den ootmoedigen en oprechten bidder en zoeker niet tevergeefs op zijn genadige verhooring laten wachten, maar de Heere zal op zijn tijd al de Zijnen verhooren.

Maar hoe wordt hier gezegd: leder „**heilige**”? Moet er niet staan : leder zondaar zal **u** aanbiddeu in vindenstijd? Maar immers neen, toehoorders! Heiligen zijn volgens des **Heeren** Woord **zulken**, die hunne zonden kennen, betreuren, belijden en vergeving bij God zoeken en vinden. En de keuze derzulken is niet anders dan om heilig te leven en

te wandelen ; ze hebben een vermaak in de Wet **Gods** naar den **inwendigen** mensch. Zulke zielen daar is wat van God in, en dat is heilig. Maar die heiligen zijn in- en van **zich-zelfen** arme zondaars en dat blijven zij ook. Niét om in de zonde te leven, al leeft de zonde wel in hen. Neen, **zij** zijn der zonden vijand geworden. En hoe meer er nu van God in hen is, en hoe meer hun wandel in heiligmaking is, des te meer kennen zij zich als ellendige zondaren, die moeten klagen : Ik ellendig mensch.

Dit soort heiligen nu wordt hier door Davids voorbeeld geleerd en door des **Heeren** gunstige verhooring aange-
moedigd, om te aanbidden in vindenstijd, wanneer zich de Heere doet vinden in de openbaring van zijn liefde, in de betooning van zijn genade en in de verhooring der gebeden, wat het volk doet getuigen : Ik hebbe lief, want de Heere hoort mijne stem.

Maar grondt die verhooring nu in den bidder. Vindt zij haar_ grond in zijn gemoedsgestalten, in zijn ootmoed, in zijn schuldbelijden, in zijn werkzaamheid van bidden en **smeeken** ? O neen, de eenige grond is toch alleen de **vol-**
doening van Christus, waardoor God rechtvaardig is, als Hij ons de zonden vergeeft.

Heerlijke vrucht, die David mocht ondervinden en al des **Heeren** heiligen. Vergeving van zonden, vergeving van den Heilige Israëls.

Geen wonder, dat David, als hij dat **zalig** voorrecht en genot smaken mocht, betuigde : Welgelukzalig is hij, wiens zonden vergeven zijn, en dat Hiskia zingende den Heere loofde.

Als een uitgeteerde en afgetobde was David voor God nedergefallen ; gerechtvaardigd en gereinigd staat hij op en wordt door den Heere opgenomen in zijn_gemeenschap. De God Israëls, in wiens nabijheid en gemeenschap het zoo goed is, is weer zijn God. Nu mag hij weer drinken uit de stroomen van des **Heeren** verzoenende, vergevende, verlossende en zaligende liefde. **NU** mag hij die gezegende vrucht weer ondervinden en zijn ziel heeft gezongen de groote ontferming des **Heeren** :

De Heer in Israël geprezen

Doet wondren, Hij alleen.

Een walgelijk zondaar staat hier gerechtvaardigd voor den Heilige, en toch doet de Heere door zijn barmhartigheid zijn rechtvaardigheid niet te niet. Neen, David mocht reeds blikken door de schaduwen heen, op de verzoening en reiniging, die door **de** groote offerande eenmaal aan het kruis zou teweeggebracht worden.

Ja ziende op dat kruis van Christus **is** er overeenstemming tusschen **Gods** liefde en **Gods** recht. En in Christus heeft God de zonde zijns volks en dus ook die van David' gestraft, omdat de **straf**, die ons den vrede aanbrengt, op Hem was. Daarom kan ook **Nathan** zeggen : God heeft ook uw zonde van u weggenomen, of zooals er eigenlijk staat : doen voorbijgaan.

En is en blijft dat nu geen eeuwig wonder, dat God de Vader zijnen Zoon niet spaarde, **maar** Hem overgaf in den dood, en dat voor zulke hellewaardigen ! Wie doorgrondt die onpeilbare liefde, waardoor de Heere zijn volk **verlost** ?

Maar wee dan ook u, mijn medereiziger, die op **zoo** groote zaligheid geen acht geeft ; wee u, **zoo** gij den genadetijd **verwaarloost**. Hoe staat het nu met **u** ? Kent gij nu zulk een zoekenstijd en zulk een vindenstijd ? Of **zijt** ge er nog vreemdeling van, te buigen in het stof en te belijden, dat gij tegen den Heere gezondigd hebt. O, dan is het nog 'niet wel met u. Dan leeft gij nog buiten God en zult ook nooit Hem **leeren** kennen in zijn **schuldvergevende** liefde. Dan zult gij **u** in de eeuwigheid beklagen, dat gij in uw leven den Heere niet hebt gezocht. Maar dan is het voor eeuwig te laat. Dan is de tijd der genade tot bekeering voor eeuwig voorbij, als gij uwe oogen in de hel zult opslaan. O toehoorders, wat **zal** dat toch vreeselijk zijn, te vallen in de handen van den levenden **God**. Daarom, och, mocht gij niet langer **zoo** voortgaan op dien **breeden** weg van God af, mocht gij nog tot inkeer gebracht worden en nog heden kennen en erkennen uw ongerechtigheid. Ziet in David, hoe de Heere een **grooten** zondaar wil begenadigen en hem op 'wil nemen in zijn **gunst** en gemeenschap, als hij tot Hem komt met ootmoedige belijdenis der zonde en **smeekend** om genade.

Maar bedenk toch, de weg des behouds blijft niet altijd

open. Nu is het nog het heden des tijds, nu is het nog de dag der zaligheid. Daarom, wat ik u bidden mag, zoekt dan nog den Heere, terwijl Hij te vinden is, roept Hem aan terwijl Hij nog nabij is en begeert Hem tot een God van genade en zaligheid. Want de dag gaat als kaf voorbij. De Heere binde het op uwe harten.

En gij, die **zoo** met jaloerschheid Davids geluk beschouwd, zeggende ; Och, kwam' ook voor mijne ziel die gezegende vindenstijd van reiniging en vrede eens. Och, mocht ik ook eens een God vinden voor mijne ziel en een Jezus als **borg** voor mijne schuld, gij zult ook gewisselijk zeggen : Och, dit woord geldt voor mij niet, want ik ben geen heilige ; ik ben een bekommerde vanwege mijne zonde. Maar, mijne vrienden, dat was immers David ook. Hoort het hem maar getuigen in psalm 38 : 19 : Ik ben bekommerd vanwege mijne zonde. Was David wel een heilige zoals ge u voorstelt? Spreekt hij niet zelf in dezen psalm van zijn afschuwelijke ongerechtigheid ? Het grondwoord „**heilige**” wordt intusschen ook nog anders vertaald. Calvijn spreekt van „**zachtmoedigen.**” Nu, dat is al **Gods** volk naar hun wedergeboren deel en de Heiland zelve spreekt in **Matth. 5** de zachtmoedigen zalig. Volgens de **kantteekening** beteekent het grondwoord ook „**gunstgenoot**”, „**afgezonderde**” Welnu, wie zijn nu die zachtmoedigen, die gunstgenooten, die afgezonderde!;; die David navolgende, God moeten aanbidden in vindenstijd ? Ja, wie zijn dat ? Dat zijn **degenen**, wiens verharde harte de Heere zacht heeft gemaakt,.

Dat zijt gij, bekommerd volk, waar Hij u ontdekte aan uw groote en zware zonden en uw schuld, waarna er een ootmoedig **smeeken** tot God kwam. Hij heeft u in de ziele gegrepen en u afgezonderd van de onverschillige menigte. Hij maakte u heilbegeerig en deed u reikhalzen naar Christus en zijn verdienste. En is dat niet het voorrecht alleen van **Gods** gunstgenooten ? Daarom, volk, grijpt moed, zulke zoekers zullen den Heere vinden. De Heere verzekert het zelfs in Ps. 69: Laat door Mij niet beschaamd worden die u verwachten, o Heere, **HEERE** der heichsaren, laat door Mij niet te schande worden, die u zoeken, o God Israëfs! **alwaar** de groote Voorbidder pleitende is voor zijn volk.

Velen, die ontdekt worden aan hun ongerechtigheid en diep zondig bestaan, gaan een donkeren weg. Zij kunnen niet gelooven, dat de Heere zich over hen zal ontfermen, **hoewel** de Heere zich reeds over hen **ontfermd** heeft. Waardoor leerden zij anders hunne ongerechtigheid kennen, 't welk toch noodzakelijk is, **zoals** de Heere bij Jeremia **3:13** leert : Alleenlijk kent uwe ongerechtigheid, dat gij tegen den Heere uwen God gezondigd hebt. Waar men met David door genade komt tot een aanbidden van 'den Heere in **vindenstijd**, dan zullen daar klachten van **zelfveroordeeling** opstijgen, ziende op **uzelven**. Maar mocht gij **nu** ook eens met David gebracht worden, dat het oog uwer' ziele in die aanbidding zag op de offerande, die aan het kruis op Golgotha gebracht is, tot verhooring, vergeving, verlossing en aanneming.

Welaan dan zielen, die het om den Heere'te doen is, omdat gij zijt een gezochte en gevondene van den Heere en daardoor zoekende naar Hem. Zou Gods genade, in Jezus Christus geopenbaard, voor u te klein zijn ? Immers neen ! De profetie van onzen tekst zij **u** daarom een aansporing : Hierom zal ieder heilige **u** aanbidden in vindenstijd.

Zijt gij, meer gevorderd volk des Heeren, in uw **aanbidding** wel beschaamd uitgekomen? Waar gij den dood verdiend had en **dien** ook meende te vinden, daar schonk de Heere u het **leven** Want toch, wie Hem vindt, vindt het leven.

Waar gij uzelf beschuldigdet en kwaamt te veroordeelen, daar kwam de Heere u vrijspreken van schuld en straf en deed u zingen :

Welzalg hij wiens zonden zijn vergeven,

Die van de straf voor eeuwig is ontheven.

Gij leerdet u kennen ais een verdorvene, als een melaatsche, als een gansch onreine en daarom een **verwerpenswaardige**. Maar de Heere deed u zien, gelooven en ondervinden, dat het bloed van Jezus Christus, **Gods Zoon**, reinigt van alle zonden.

Gij kwaamt uw ongerechtigheid voor den Heere te bedekken, maar de Heere kwam die bij **u** te ontdekken. En dat wederom, opdat Hij die zoude bedekken met het **kleet** van zijn gerechtigheid en uwe ziele zich daarmede

als de kerke **Gods** van den ouden dag uit Jes. 61 : 10 zou verblijden.

Zoo dan, Mijne Hoorders, leert de Heilige Geest door de schrift en door **de** ervaring een door schuldbesef getroffen en verslagen volk in het geloof -aanbidden. En dat aanbidden doet de vrede **Gods** in Jezus Christus smaken en ondervinden.

Dat ontsluit het geheim, waardoor een krachteloos volk sterk is **in** God.

Menig kind van God wordt vaak zwaar bestreden in de ure des doods. Maar als duivel, dood en hel hun schrik, angst, **vreeze** en donkerheid brengen, dan geeft de Heere bij het naderen van den dood, hetzij voor het eerst of hetzij bij vernieuwing, volkomen uitkomst en doet Hij ondervinden: Hij is een God van volkomen zaligheid en bij den Heere **HEERE** zijn uitkomsten, zelfs tegen den dood.

Welaan **dan**, arme bestredene kinderen **Gods**. Aan uw strijd en bestrijding komt een einde. Maar niet aan uw aanbiddelijke erkenning van **den** Heere uwen God.

Straks zult gij op genade den **doodsnik** geven.

Dat is dan uw triumfkreet.

Gij gaat **dan** door de paarlen poort het **hemelsch** Jeruzalem voor. eeuwig binnen, en zult dan in aanbedding en dankzegging **nedervallen** voor den troon van God en het Lam,

AMEN!

Jobs belijdenis en erkentenis.

Ps. 65 : 2.

Lezen : Psalm 51.

Ps. 130 : 2.

Ps. 32 : 3.

Ps. 143 : 2.

Ps. 25 : 9.

GELIEFDE TOEHOORDERS !

„Ik ben bekommerd vanwege mijne zonde,” zegt David in Ps. 38 : 19.

Bekommerd was hij over zijn eigen zonden, niet over die van anderen met, voorbijzien van **hemzelf**. En zulk een bekommernis is alleen de ware en **de rechte, waar men** met den verloren zoon uitroept : „Ik heb gezondigd !”

Bekommernis is een angstvallige aandoening des **gemoeds**, die ontstaat uit vrees voor een onheil, dat ons zal overkomen. **Zoo** is het, als men ziet, dat door de zonde men de grootste onheilen zich heeft waardig gemaakt. En dan wel : God te missen vanwege de zonde, en zulks als het grootste onheil ziende, **zoo** veroorzaakt dat een **bekommernis** der ziel vanwege de zonde.

Bekommerd te zijn houdt ook wel in zich dat men sterk aanhoudende, met ééne zaak zich bezig houdt, waarop alleen onze aandacht gevestigd is. **Zoo** is het met de ziel, die met haar zonde het te kwaad krijgt voor God. Berouw en leedwezen vervullen haar, **zoals** bij Petrus, diè, toen de **Heere** hem aanzag, naar buiten ging en bitterlijk weende. Bekommerd is zulk een vanwege de zonde, want hij ziet de snoodheid, de schandelijkheid, de verfoeielijkheid en de afschuwelijkheid er **van**.

Dat vervuld de ziel met schaamte, zoodat hij met **Ezra** getuigt (Ezra 9 : 6) „Mijn God, ik ben beschaamd en schaamrood om mijn aangezicht tot U op te heffen, mijn God ; want onze ongerechtigheden zijn vermenigvuldigd tot **boven** ons hoofd, en onze schuld is groot geworden tot aan den hemel”.

En met den tollenaar slaat hij op **de** borst en wil vanwege de schaamte der zonde zijn **oogen** zelfs niet opheffen naar den hemel.

Bekommerd is hij vanwege de zonde, waar hij die- nu ziet als een monster voor God.

En gevoelende de pijnlijke smart, die zijn ziel vervult, zegt hij met David : „Mijn smarte is steeds voor mij.”

Want de smart der zonde moet diep gevoeld worden, zal de geneeïing van de wonde recht begeerd worden. 't Moet wezen, **zoals** David smeekt in Ps. **41:5**: „**Genees** mijne ziel!” Bekommerd is hij vanwege **zijne zonden** als hij bedenkt, hoe nu de Heere hem daarover zal straffen in zijn toorn en kastijden in zijn grimmigheid, hoewel hij echter beseft en erkend dat de Heere rechtvaardig is in zijn spreken en rein in zijn richten Ps. 51 : 6 en met den dichter van psalm **119** getuigt hij vers 137 : „**Heere**, gij zijt rechtvaardig en elk een uwer oordeelen is recht.”

Maar dat doet hem toch ook weer bekommerd zijn, **hoe** hij nu vergeving van zijn zonde zal ontvangen. Want **zoolang** dat niet geschiedt is, kent de ziele rust noch vrede.

O neen, maar wel angst en benauwdheid ; vandaar de bede in Ps. 25 : 11 . „**Om** uws Naams wille, Heere, vergeef mijne ongerechtigheid, want die is groot.”

Hij is bekommerd, niet alleen om **vergeving** te ontvangen. ter bevrijding van de straf, maar **ook** om, verlossing bekomende, den Heere te kunnen dienen. „Want nu van de zonde vrijgemaakt zijnde in haar schuld, straf en heerschappij, **zoo** wenscht hij **Gode** dienstbaar gemaakt te worden, een vrucht te hebben tot heiligmaking en het einde het eeuwige leven,” naar het woord van den Apostel in Rom. 6 : 22.

Bekommerd is hij, hoe hij weer in de gunst en gemeenschap met God zal hersteld worden, die hij- nu mist en waar hij onmogelijk zich zelf weer in terug **kān** brengen. En toch is hij er **zoo** zuchtende om. **Zoo** lang dat niet geschiedt, is er geen rust, geen vrede en geen vreugde in de ziel. Daarom zegt hij, biddende en smeekende tot den Heere : „Doe mij vreugde en blijdschap **hooren**, dat de beenderen zich verheugen, dien gij verbrijzeld hebt.

Zulk een bekommernis vanwege onze zonden is voor allen 'noodzakelijk, M. H., om gered, behouden en verlost te worden. Want anders zullen God in zijn genade, Christus in zijn voldoening en de Heilige Geest in zijn toepassende werken van de weldaad der genade tot vergeving, verlossing en herstelling in de gunst en gemeenschap, niet begeerd en gezocht worden van den zondaar.

Van die erkenenis van zonde en het vragen aan den Heere, wat te doen tot vergeving en verlossing, hoop ik nader tot u te spreken in deze ure.

Job 7 : 20a. Heb ik gezondigd, wat zal ik U doen, o Menschenhoeder 3

In deze, woorden hooren wij, dat Job geen goddelooze was, zooals zijn vrienden hem beschuldigden, maar een begenadigde, een levendgemaakte, een kind des Heeren, die geen welbehagen had in een leven der zonde. Neen, daar kan bij een kind des Heeren geen sprake van zijn. Rom. 6 : 2: „Wij die der zonde gestorven zijn, hoe zullen wij nog in dezelve leven?”

Job kwam onder een zware beproeving van Gods drukkende hand ; waarover hij zeer bitterlijk klaagt, volgens vs. 11-19. Maar dat was nu niet om een groote en bijzondere begaafte zonde, zooals zijne vrienden meenden. Neen, in het lijden van Job openbaart zich des Heeren vrijmacht omtrent zijn knecht, als Hij zijn raad en welbehagen met hem uitvoert.

Maar hoe zwaar beproefd hij ook werd, hij volgde evenwel niet den boozen raad van zijne vrouw : „Zegen God en sterf!” Neen, tot een vervloeken en afzweren van zijn God kon zij hem niet bewegen. integendeel, wij hooren in onzen tekst, hoe hij zich wendt en keert tot God ; hij begeert van Hem te weten, wat hij te betrachten heeft, om de gunste Gods en het levensgenot daarin, weder te mogen ontvangen. „Wat zal ik U doen, o, Menschenhoeder ?”

Wel is hij zuchtende over de langdurigheid van zijne bezoeking, maar toch in al zijn ellende geeft hij God niet prijs. Hij peinst en bedenkt, dat het de zonde waren, die

deze rampen en **ellenden** veroorzaakten, hij wordt bedroefd en **zichzelf** verfoeiende, verlangt hij naar vergeving, **zoo**-dat hij met een gebroken hart en een bekommerde ziel uitroept : „Heb ik gezondigd, wat zal ik U doen, o, **Menschenhoeder** ?”

Heeft Job zich tegen de menschen kunnen verdedigen, neen, tegen den Heere kan hij dat niet, maar hij buigt voor Hem zich neder, zeggende, **volgens** de Engelsche vertaling en niet vragende maar bevestigende : „**Ik** heb gezondigd”.

En daartoe zal het met eik boetvaardig en berouwvol zondaar komen, want zonder berouw en belijdenis van zonde wordt geen vergeving gekend, **zooals** ook David, door **ervaring** geleerd, getuigt :

Maar ik beled, na ernstig overleg,

Mijn booze daân, gij **naamt** die gunstig weg.

Komt, laat ons nu nader den inhoud van onzen tekst overdenken.

Die getuigt dan van

1. Een oprechte belijdenis.
2. Een begeerige vraag.
3. Een ware erkenning.

„**Ik** hebbe gezondigd” ; enkel in woorden is het niets meer **dan** bij een geveinsde. Want **zoo** roept ook Farao uit, vanwege denschrik der oordeelen **Gods**, die zijn consciëntie ontroerden : „**Ik** heb gezondigd.” Ex. 9 : 27. **Zoo** sprak ook Bileam, toen de Heere tot hem **zeide**, dat het wijken van de ezelin voor hem een oorzaak was, dat de Heere hem niet gedood had. Num. 22 : 34. **Zoo** sprak ook **Saul** voor **Samuel**, toen deze hem bestrafte en hij zijn zonde niet kon ontkennen. 1 Sam. 15 : 24. **Zoo** sprak ook **Achan**, toen zijn zonde van diefstal was openbaar geworden en Jozua tot hem **zeide**: „De Heere zal **u** beroeren.” Joz. 7 : 20. En **zoo** riep ook Judas in wanhoop uit : „**Ik** heb gezondigd, verradende het onschuldig bloed !” **Matth.** 27 : 4.

Wij zien dus, dat het niet maar op de woorden te spreken en op een belijdenis van woorden aankomt, maar dat de **belijdenis** moet komen uit **een** oprecht berouwvol zondaarshart. Want de Heere eischt het harte voor Hem op, naar Spr. 23 : 36: „Mijn zoon, geef Mij uw hart.”

Maar bij Job kwamen deze woorden dan ook voort uit

een hart, dat door genade oprecht was, dat de zonde kende en met **waar** berouw en leedgevoel daarover vervuld was. Daarom was zijn belijdenis den Heere welbehaaglijk ; want de Heere wil oprechtheid. Daarom bad ook David : „Laat oprechtheid en vroomheid mij behoeden.” Ps. 25 :21. Want **al** wordt nu de volmaaktheid van een zaak bij des Heeren volk niet gevonden, daarom de oprechtheid is er wel.

Het is een persoonlijke belijdenis : „Ik heb gezondigd”. Wat anderen gedaan hebben of doen, **daarmede** houdt Job zich niet bezig. Hij is werkzaam omtrent zichzelf ; hij is de persoonlijke zondaar voor God. Hij spreekt zijn belijdenis ook niet uit voor **de** menschen, maar voor den Heere, den Menschenhoeder. **Zooals** David **zeide**, toen door **Nathan** hem zijn zonde voor **oogen** gesteld was en deze hem **zeide** : „Gij zijt die man, die des doods schuldig zijt !” : „Ik heb gezondigd tegen den Heere.” 2 Sam. 12: 13.

I k heb gezondigd. Dat i k, dat verdorven, afkeerige, weerstrevige i k moet de man worden ; dat moet voor **God** komen te vallen, en in schuld en schande voor den Heere komen. Opdat het Goddelijke I k bij den zondaar aan zijn eere en recht kome. En daarom : „Ik heb gezondigd”. God in zijn recht, i k in de schuld. God in eere, i k in de schande. Uw **I** k, o Heere, in eere en naar recht op den troon, mijn zondaars **i** k in het stof en in **zelfveroordeeling** voor **U**.

Want **alleen** bij U, Heere, is de gerechtigheid, Dan. 9:7.

Sommigen **meenen**, dat Job deze woorden in ongeduld, tot oneere **Gods** sprak, omdat hij zegt : „Heb ik gezondigd”, alsof hij tegen God murmureerde, dat Hij hem tot een **tegenloop** gesteld had ; alsof hij **zeide** : „Wel, ben ik. dan zulk een groot zondaar, waardig uwe oordeelen en straffen, zooals mijn vrienden zeggen ?”

Maar dat is niet denkbaar, M. H., want het is een belijdenis, gewerkt door den Heiligen Geest, door middel van bezoeking en beproeving, zooals hij in vs. 18 getuigt : „En dat Gij hem bezoekt in elken morgenstond, dat Gij hem in **elken** oogenblik beproeft ?”

Anderen nemen deze woorden op voor een twijfeling, alsof Job in twijfel verkeerde, of hij met **deze** of gene vuiligheid der zonde wel bezedeld was, ongeloovig vragende : „Is het wel zoo, dat ik zoo gezondigd heb”. Maar neen,

toehoorders, Job was toch te wel overtuigd, dat hij een zondaar was. Of zegt hij **zelf** niet in hoofdstuk 14 : 4 : „**Wie** zal een reine geven uit **den** onreine ? Niet **één!**” Zoo had hij wel kennis aan de toegerekende schuld en de erfsmet, waarin alle **menschenkinderen** ontvangen en geboren worden, waarvan ook David met toepassing op **zichzelf** getuigt : „Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren en in zonde heeft mij mijne moeder ontvangen.”

En ook had Job wel kennis aan de menigvuldige dadelijke zonden, die begaan worden met gedachten, woorden en daden tegenover den Heere, daar hij zelf getuigt in hoofdstuk 9 : 2 en 3 : „**Waarlijk**, ik weet, dat het **zoo** is, want hoe. zou de mensch rechtvaardig zijn bij God ?” Hoe, op welke wijze, zou hij dat' uit en van en door **zichzelf** kunnen zijn ? Neen, daar is geen mensch, die niet zondigt (1 Kon. 8 : 46) en **zoo** Job lust had, met den Heere te twisten, „niet één uit duizend zou hij Hem antwoorden”.

Job was zich wei bewust, een zondaar voor God te zijn. Waar hij hier v r a g e n d e r w i j z e zegt : „Heb ik gezondigd ?”, dat was niet, omdat hij het betwijfelde, want hij kende zichzelf in de onreine verdorvenheid en de zondigheid van zijn gevallen natuur. Maar het kan daaruit voortgekomen zijn, dat hij zich niet bewust was, die zonden gedaan te hebben, waarvan hij door zijn vrienden beschuldigd werd. Voorts kan het zijn, dat hij van al de zonden en gebreken, die in hem waren, geen genoegzame kennis droeg, en dat hij daaraan ontdekt wenschte te worden, opdat hij ze bekennen en belijden mocht, en vergeving, verlossing en reiniging **begeeren** van den Heere ; **zooals** ook David bad in Ps. 19 : 13 : „**Reinig** mij van de verborgene afdwalingen”.

Het is dus, als wil Job zeggen: „**Heb** ik gezondigd, **zoo**, dat ik het niet wete, Heete, het is U bekend, voor U is niets bedekt. **Ik** weet, dat ik zwaar en menigmaal tegen U gezondigd heb, maar **zoo** daar nog iets is, wat ik begaan heb, wat strijdt tegen uwen heiligen wil en dat **door** U en van anderen gezien werd, ik wil het niet ontkennen, want ik ben vanwege mijn zondig verdorven bestaan tot alles **in** staat, daar woont van **nature** geen goed in mij. **Wel**, Heere, ontdek mij er aan, maak ze mij bekend, want daarover ben ik bekommerd”.

En dus was het een belijdenis niet van de hem bewuste, maar onbewuste overtredingen. Zoo komt Job oprecht en eerlijk voor den Heere, begeerende, aan alle zonden ontdekt, er van overtuigd te worden, zooals ook de dichter vraagt in 'Ps. 139 : 23 en 24 : „ Doorgrond mij, o, God en ken mijn hart ; beproef mij en ken mijne gedachten ; en zie of bij mij een schadelijke weg is ; en leid mij op den eeuwigen weg”.

Job had er kennis van, dat hij een zondaar was. Wel was hij volgens het getuigenis des Heeren zelf, oprecht en vroom, Godvreezende en wijkende van het kwaad, maar dat zegt Job van zichzelf niet ; o neen, hij was zich te wel bewust van de aanklevende verdorvenheid en de onreinheid van zijn door de zonde besmette natuur. Hij spreekt van de misdaden zijner jonkheid in hoofdstuk 13 : 26 : „Gij doet mij erven de misdaden mijner jonkheid”. In vers 21 van ons teksthoofdstuk zegt hij : „Waarom vergeeft Gij niet mijne overtreding en doet mijne ongerechtigheid niet weg?”

En hoofdstuk 13 : 23 doet hij weder vragender wijze belijdenis, dat hij een groot zondaar is, zeggende : „Hoevele misdaden en zonden heb ik ? Maak mijne overtreding en 'mijne zonde mij bekend, waarmede hij a.h.w. wil zeggen : „Houdt, Heere, al mijne zonden en overtredingen mij voor oogen, opdat ik er niet overheen gaan mag, maar er mede voor U, Heere, in de schuld kome”.

Zoo wil Job liever een schuldig veroordeeld zondaar zijn, dan een valsch geruste in de zonde, voortgaande maar met behoud van zonde, over welken toch ook de Heere zijn wee uitspreekt in Amos 6 : 1 : „Wee de gerusten te Zion!”

Hij wil dan weten van den Heere door genadige ontdekking en overtuiging, hoe groot een zondaar hij is. In plaats van de zonde te ontkennen of te betwijfelen, neen, behoorders, dat behelst zijn vragen niet, wil hij, overtuigd zijnde, zijn overtredingen niet bedekken. Die dat toch doet zal niet voorspoedig zijn, maar die ze bekent en laat zal barmhartigheid verkrijgen.

In hoofdstuk 10 : 2 zegt hij : „Ik zal tof God spreken : verdoem mij niet, maar doe mij weten, waarover Gij

met mij twist, **Daarmede** erkent Job dan ook dat de **zonde** verdoemeniswaardig is, dat God de rechtvaardige Rechter het recht heeft, om den **zondaar** vanwege zijn zonde te verdoemen ; hij billijkt het recht en neemt een welgevallen in de straf zijner overtredingen.

Toch wenscht hij niet verdoemd te worden, maar uit genade met behoud van recht, **vergeving** te ontvangen. Hij roept dus niet zijn verdoemenis in ; neen, hij **wenscht** te weten, waarover de Heere met hem twist, opdat de **twist**-zaak van den Heere mocht weggenomen worden en hij **in** de verzoende gemeenschap met God hersteld mocht worden, door den Messias, Daarom was het Job te doen, **zooals** dat met elk oprecht zondaar voor God is, die in Christus vergeving en verlossing begeert. Voor diegenen toch, die in Christus Jezus zijn, is geen verdoemenis meer. Rom. 8 :1.

Job was wel overtuigd, dat hij in de ellende van zijn druk- en kruisweg zich menigmaal schuldig gemaakt had, Dan beging hij de schrikkelijke zonde, om den dag van zijn geboorte te vervloeken. Dan murmureerde hij tegen **God** vanwege de grootheid zijner plagen, willende van verdriet maar sterven. Dan weer steunde hij op zijn eigengerichtigheid, willende zijn onschuld voor God bepleiten. En dat nu **zoo** overdenkende, komt Job hier met ootmoed en tranen en berouw voor den Heere, om zijn zonde te belijden en met een openhartige ziele te zeggen : „Ik heb gezondigd ; ik ben een schuldige, een voor uw *vierschaar* rechtvaardig veroordeelde. **Zoo** is dus zijn uitroep een oprechte belijdenis van schuld. Dat hij dit nu vragender wijze doet, openbaart nog te meer de oprechtheid van zijn belijdenis. Hij wil zeggen : „Heb ik het in mijn jonkheid gedaan, wat mij onbekend is, of in de dagen van mijn voorspoed, of nu in mijn druk en kruis, Heere, het is alles uwe alwetenschap bekend. Ben ik in uw oog veel grooter zondaar, dan ik mij kan bezien, welnu Heere, ik beken en belijde mijn zonde voor U.

't Was met Job als met David in psalm 32 en als met Daniël in Dan. 9 : 5 : „Wij hebben gezondigd en goddelooslijk gehandeld.”

Ziet, dat is de aard van de oprechte ziel, zij begeert meer aan zichzelf ontdekt te worden. De eigengerechtigde, die zich

niet kent, gelooft niet, dat hij zulk een zondaar is, die heeft als Lazarus' honden behagen om de zweren te lekken. Hij ziet niet, dat alle zaden van boosheid in hem zijn ; hij ziet **niet**, dat een begeerig oog overspel en een toornige blik een doodslag is naar den heiligen **eisch** der wet.

Maar de ontdekte, hoe dieper hij graaft, hoe meer gruwelen hij vindt en hoe meer hij gelooft, dat hij veel zondiger en **schuldiger** voor God is, dan hij zelf wel weet. En -dat doet hem met Job belijden : „Heb ik gezondigd, wat zal ik u doen, o, Menschenhoeder ?”

Hoe meer hij zich zelf leert kennen, hoe meer hij zichzelf wantrouwt en hoe minder hij met welgevallen **zal** spreken over de zonden en gebreken **van** anderen. Meer verwondert hij **zich**, dat hij niet in de grootste zonde tot een schande voor God en menschen gevallen is.

Die hoog en groot met **zichzelve**n staat, die is zijn val nabij, want hoogmoed komt voor den val en naar het woord der vermaning in 1 Cor. 10 : 12 : „Zoo dan, die meent te staan, zie toe, dat hij niet valle !” Waar nu die geestelijke nederigheid bij ons gemist wordt, laat ons dan nauw onderzoeken of wij niet **behooren** tot dat geslacht, waarvan Salomo zegt : „dat rein is in zijn **oogen** en van zijn drek niet **gewasschen**”. Hoe meer wij onszelven door **Gods' ontdekkend licht** leeren beziën en kennen, hoe meer **vreeze** er is, dat' er veel ongekende zonden in ons wonen. En des te meer woont in ons de vragende belijdenis : „Heb ik gezondigd ?” Want indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonde **vergeve** en reinige ons van alle ongerechtigheid, 1 Joh. 1:9.

Onze tweede hoofdgedachte was : Een **begeerige vraag**. Een oprechte belijder van de zonde voor den Heere, is ook een heilbegeerige vrager aan den Heere; **zooals** wij hier Job tot een voorbeeld hebben. „Wat zal ik **U** doen ?” **zoo** vraagt hij. Hoe zien wij hier zijn gewilligheid om alles te doen, wat de Heere van hem **zoude** eischen. Dat openbaart ook zijn ernst. Hij is wel bewust, dat er iets geschieden moet. Hij kan het toch met belijden alleen niet goedmaken. Neen, toeh., schuldbelijdenis is wel de **w e g** tot schuldvergiftenis, maar het is de zaak **zelve** niet; het geeft geen bevrediging. David zegt: „Toen ik zweeg, werden